

Όταν οι αντοχές θα έχουν εξαντληθεί

Του ΜΠΑΜΠΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η εμμονή του λαϊκισμού αποτελεί γεγονός απίστευτο, πλην όμως απολύτως αληθινό. Εξάλλου, οι λαϊκιστές πολιτικοί είναι παρόντες (και παρούσες), επαξιώς και ιστόμως, σε όλους τους κομματικούς σχηματισμούς.

Ο κατ' εξοχήν λαϊκιστικός μπχανισμός ήταν πάντοτε το ΠΑΣΟΚ. Ειδικά το «παπανδρεϊκό». Κληρονόμησε τα κειρότερα από το σύστημα των ημετέρων της λαϊκής Δεξιάς. Συνδύασε το τεράστιο κράτος με την παράδοση του πελατειακού Δημοσίου. Ακόμη και σήμερα, τα στελέχη του πιστεύουν ότι οι εκλογικές επιδόσεις των συνδυασμών του εξαρτώνται από τον έλεγχο που ασκεί το ΠΑΣΟΚ σε μπχανισμούς διανομής κρατικών πόρων.

Κάποτε, έβρισκε κανείς λιγότερους λαϊκιστές στην Αριστερά. Τώρα βρίσκει πάρα πολλούς. Η κατάσταση άλλαξε αφότου τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ ταυτίστηκαν με το καταστροφικότερο από τα «πασοκικά» μοντέλα. Το αίτημα μεγαλύτερης κοινωνικής δικαιοσύνης μεταφράστηκε σε κάποια φορολογική δαπάνη που κατέστη «απαραίτητη».

Κάποτε κυριαρχούσαν στη Νέα Δημοκρατία αυτοί που νοιάζονταν για τη σταθερότητα του καθεστώτος. Οι ιστορικοί πήγετες της Δεξιάς, όταν χρειάστηκε να αντιμετωπιστούν σοβαρές οικονομικές απειλές με προτεραιότητα στη σταθεροποίηση, δεν οποσθοχώρησαν μπροστά στο πολιτικό κόστος. Η απειλή του ακροδεξιού φρασίζοντας λαϊκισμού δειχνεί τώρα να θολώνει την κρίση ανησυχητικά πολλών στελεχών και ακόμη περισσότερων ψηφοφόρων. Οπως το περίμεναν οι πιο ρεαλιστές, το πραγματικό μήνυμα της κάλπης ήταν αυτό που διάβασαν οι λαϊκιστές και όχι η επικράτηση της λογικής και ο συγκρατημένος θυμός.

Υπάρχει, βεβαίως, και η ερμηνεία των σκοπιμοτήτων. Πολιτικών σκοπιμοτήτων, που υπηρετούν το ένστικτο αυτοσυντήρησης των κομματικών επιτελείων. Ο Αντώνης Σαμαράς γνωρίζει πολύ καλά ότι πρωταρχικό του καθήκον είναι να μείνει στα πράγματα.

Ο λαός δεν εκλέγει κυβέρνηση. Αυτό είναι αρμοδιότητα των εκπροσώπων του Εθνους, δηλαδή της Βουλής. Όμως η διαμόρφωση των πλειοψηφιών στο περιστύλιο άλλαξε άρδην εδώ και αρκετό καιρό. Καθιερώθηκε στην πολιτική ζωή του τόπου ότι ένας πολιτικός μπορεί να κρατά την έδρα «του», ακόμη κι όταν διαφωνεί με την κοινοβουλευτική του ομάδα. Η αυτοστήγμει διαγραφή από την κοινοβουλευτική ομάδα, μέτρο που χρησιμοποίησαν με περίσσοι αυταρχισμό οι αρχηγοί των παλαιών κομμάτων, άλλαξε τη διαδικασία με την οποία διαπιστώνεται η δεδηλωμένη κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

Ο αρχηγός γνωρίζει πλέον ότι πρέπει να κερδίσει τους ανεξάρτητους. Είναι λογικό πως, πριν φτάσει σε αυτούς, οφείλει να έχει σιγουρέψει τα νώτα του. Πρέπει να έχει ικανοποιήσει τα

μέλη της κοινοβουλευτικής ομάδας που απειλούν να ρίξουν την κυβέρνηση με την απλή άρνηση της ψήφου τους.

Η λύση είναι απλή: τοποθετούνται στις «κατάλληλες» θέσεις όσοι απειλούν να ρίξουν την κυβέρνηση, υιοθετώντας ανεύθυνη στάση έναντι δεσμευτικών συμφωνιών με την τρόικα. Υπουργοί που να μην ψηφίζουν νομοσχέδια δεν έχουν, ακόμη, βρεθεί. Αν η συνταγή πετύχει, οι ανεξάρτητοι κατανοούν καλύτερα την ανάγκη να αποφευχθούν πρόωρες εκλογές. Ας μην ξεχνούμε πως ούτε στη μέση της συνταγματικής θυτείας της Βουλής του 2012 δεν έχουμε φτάσει ακόμη. Πόσοι, άραγε, από τους σημερινούς βουλευτές θα σταυρωθούν ξανά από τους ψηφοφόρους;

Οι μεγάλες κουβέντες είναι χαρακτηριστικό σημάδι αναγνώρισης των λαϊκιστών-κρατιστών. Φωνάζουν για την υπερφορολόγηση, αλλά ξεροκαταπί-

EUROKINISSI/ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΖΩΝΑΣ
Οι ανεξάρτητοι βουλευτές κατανοούν καλύτερα την ανάγκη να αποφευχθούν πρόωρες εκλογές. Εξάλλου, ούτε στη μέση της συνταγματικής θυτείας της Βουλής του 2012, δεν έχουμε φτάσει.

Mia ομάδα πολιτών πλήρωσε όσα της ζητήθηκαν, όταν της ζητήθηκαν. Μια άλλη ομάδα πλήρωσε όσα είχε και δηλώνει ειλικρινή αδυναμία να συμμετάσχει όσο προηγούμενη. Από αυτές τις δύο ομάδες προκύπτει η πλειοψηφία που κρατάει, μέχρι σήμερα, τη χώρα όρθια και μέσα στο ευρώ.

Οι αντοχές τους εξαντλούνται ταχύτατα. Αφού οι λαϊκιστές πολιτικοί εμποδίζουν κάθε λύση που μπορεί να απαλύνει το βάρος στις πλάτες τους, ας περιμένουν την εκδήλωση της οργής τους.